

[Villy Jørgensen]

til at skabe ro omkring regeringen. Det betyder større ro i samfundet, og det virker befordrende på udlandets vurdering af forholdene i Danmark. . .

Det må ikke glemmes, at tilvejebringelse af et bedre tillidsforhold udadtil var et væsentligt motiv for statsministeren til regeringsomdannelsen. Der er mere politik i denne situation end i de små partipolitiske finter.«

Ole Olsen (SF):

Både hr. Camre og hr. Ellemann-Jensen har her oppe fra talerstolen forsøgt sig som læremestre i regning og belært os andre om, at vi skam ikke kunne regne. Hr. Camre påstår, at ingen stilles ringere af det lovforslag, som nu skal vedtages – og som bliver vedtaget, det må vi desværre erkende. Det forekommer mig mærkeligt, at hr. Camre kan fastholde de påstande, som er fremført heroppefra. Det er selvfølgelig rigtigt, såfremt man går over til en regulering efter reguleringspristallet, at ingen bliver stillet ringere, hvis deres løn vel at mærke er steget i takt med reguleringspristallet. Men en mere rimelig antagelse er dog, at lønnen er steget i takt med timelønsindeksen, og så må hr. Camre godt én gang til forsøge at lave en beregning, som viser, at ingen stilles dårligere.

Påstanden er også mærkelig, idet det fra regeringens side er erkendt, at stigningerne for dem med de små indkomster er større end stigningerne for dem, der har store indkomster. Man giver en rationel forklaring på det, idet man siger: ja men det er vi nødsaget til, for beskatter vi store indkomster hårdt, så går det ud over opsparingen, og så er den forbrugsbegrænsende virkning ikke så stor. Andre af regeringens medlemmer erkender altså, at man rammer de fattige hårdere end de rige. Jeg tror, det eneste, vi kan gøre nu for alvor i denne debat, er at forsøge at påpege, at regeringen og socialdemokratiet tager fra de fattige for at give til de rige. Det er ikke dette, socialdemokratiet er gået til valg på.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg har kun et par bemærkninger til hr. Camre, som har været oppe her et par gange. Han behøver såmænd ikke at komme herop igen, for vi har faktisk forstået det. Er der

nogen, der står sammen i dansk politik, så er det skatte- og afgiftsministeren og så hr. Camre. Det er gået op for os. Men hvad er det, de står sammen om? Det er jo ikke socialdemokratiets skattepolitik, nej, det, de står sammen om, er den skattepolitik, venstre ønsker gennemført. Det behøver vi faktisk ikke at få forklaret én gang til.

Skatte- og afgiftsministeren kom med en saglig bemærkning, som jeg gerne vil kommentere. Ministeren sagde, at på en eller anden måde må der gribes ind over for forbruget, og det er der vel ingen i folketinget som ikke vil erkende. Det synes jeg er en saglig bemærkning. Hvordan er det så, man med dette forslag vil gribe ind over for forbruget? Det er ikke nogen hemmelighed, at det er lønarbejderne, der bidrager med 80–85 pct. af indkomstkattens provenu igennem deres arbejdsindsats. Det er heller ikke nogen hemmelighed, at den rest, der bliver tilbage, som ikke er lønmodtagerne, i meget stor udstrækning igennem fradrag unddrager sig en del af den beskatning, der ellers påhvilede dem. Derfor er det i enhver henseende en forkert måde at begrænse forbruget på. Er det et forbrug, der er en følge af en arbejdsindtægt, der skal begrænses? Det er det ikke. Men hvor fremkommer der så et forbrug derudover? Det fremkommer ved belåning. Det er ganske givet, at ved belåning af de store kapitalværdistigninger på jord og fast ejendom går adskillige milliarder kroner ud i forbruget, hvor der ikke ligger nogen arbejdsindsats bagved. Det var her, man skulle tage fat. Her synes jeg det var en saglig bemærkning, ministeren kom med, for han sagde også, at man kunne være uenig om, hvordan et sådant forbrug skulle begrænses. Det er netop det, vi er uenige om. Her vil man straffe de mennesker, som yder en arbejdsindsats, medens man vil tillade frit løb for belåning af kapitalværdistigninger for mange milliarder kroner, der går ud i forbruget, og som yderligere forringer den valutabalace, vi har i forvejen. Det er jo sandheden om forbruget her i landet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Skatte- og afgiftsministeren kom med en bemærkning om, at han bestemt ikke ønskede at gøre det sværere for noget parti her i folketinget. Jeg kan i hvert fald sige, at rege-